

Silvo Šinkovec

Na tržnici informacij

Oče je pospremil svojega sinčka v šolo. Prvi dan je bil. Miha je že hodil v vrtec, zato se mu je prvi dan zdel kar domač, čeprav je bilo zanj veliko novosti. Šolska torba je bila večja in v razredu je bilo več učencev. Šolski hodniki so bili širši in na njih mnogo otrok. Bilo je živahno. V otrocih in starših se je skrival tudi nemir pred začetkom in nekaj negotovosti pred neznanim. Po prvi uri, ko so bili otroci že s svojimi učiteljicami in starši s svetovalno službo, so jih vse popeljali po šoli.

Prišli so tudi v knjižnico. Na policah je bilo polno knjig. Ena za drugo, velike in majhne, tanke in debele, različnih barv. Učiteljica, ki je skupino vodila, je razlagala: »To je šolska knjižnica. Ni med največjimi, toda za naše otroke bo dovolj velika. Vseh knjig ne bodo mogli nikoli prebrati. Tudi če bi brali noč in dan.«

Miha je radovedno pogledoval po polnih policah. »Kdo bi mogel prebrati vse te knjige?« si je mislil. »Toda rad bi jih. Le kaj piše v njih? Kaj če bi res prebral vse knjige? To bi bil moder!« Učiteljica je še razlagala: »Tu je mnogo informacij, na dosegu roke. Toda, po kateri knjigi seči? Kje začetni brati?« Tudi oče je imel svoje misli: »Saj res, kdo izbere prvo knjigo, ki jo moj otrok prebere? Kdo izbira knjige, ki jih bo moral prebrati za obvezna branja v naslednjih letih? Kdo izbira informacije, zgodbe, povesti in odlomke? Tu se moj otrok oblikuje, vstopa v svet znanja, v svet skrivnosti človeka in oblikuje svoje življenjske drže.«

Med svojimi mislimi je ponovno zaslišal učiteljico: »Imamo učne programe in skrbno zbiramo knjige, ki jih potrebujemo za branje. Načrtovalci so za vaše otroke izbrali določene knjige in v devetih letih osnovnega šolanja bodo marsikaj sami prebrali. Seveda, tudi po svojem izboru...« »Seveda,« je modroval oče sam pri sebi, »nekatero knjigo so izbrane s strani države, druge priporočajo učitelji. Kaj pa mi, starši? Kaj bi jaz priporočil svojemu otroku? Kaj naj bere?«

Med tem se je Miha zagledal v velik računalnik na mizi knjižničarke. Tudi sam ima doma računalnik. Stopil je tja in vprašal: »Imate vi tudi Internet? Jaz ga doma še nimam, toda moj prijatelj ga že ima.« Knjižničarka mu je razložila, da je njen računalnik seveda priključen na Internet in da po njem lahko gleda na knjižne police vseh knjižnic. Miha je vzkliknil: »Koliko knjig mora biti na svetu!« Oče je opazil sinka, ga prijel za roko, se knjižničarki zahvalil za prijazne besede in ga popeljal nazaj k skupini, ki je že zapuščala knjižnico.

Očetu pa so misli uhajale nazaj: »Koliko knjig. In Internet. Seveda bo mali vsak čas začel brskati po njem in se razgledovati po brezmejni poplavi informacij. Kako se bo znašel na tržnici informacij?«

Razumel je, da bo začetek šolskega leta nov čas tudi zanj. Otroka bo moral spremljati, se z njim pogovarjati, kaj bere in kaj ob tem razmišlja, kaj išče po Internetu in za kaj mu te informacije služijo in predvsem, kaj ob tem doživlja.

Otrok mora sam razmišljati, toda ne razmišlja vedno prav; otrok mora sam iskati informacije, toda ne sme z njimi ostati sam, saj se vedno ne znajde. Vse informacije pač niso koristne. Preveč jih je, zato je potrebno izbirati. Naj človek ne bo suženj trga informacij, ampak naj trg informacij služi človeku.